

دسی کو، تہ جیول

تہا تہ حمہد رسول جلف
«سلہ یمانی»

1 - دل :

کریبوو پیستیکی قلبشوی دادراوی به خویدا دابوو ..
دهمی بوونه چوویبووه نهو بالورهه ، هوشی له خوی داپری بووو
نه ندانه کانی تری هینابووه له رانهه ، چاوه کانی داپوشی بووو
لهو پوههه خوی حه شاردا بووو ، زوری به سه رهات بووو ..
هه میشه که وتیوه باریکی زور لیدان وزرینگی بیزاری یهوه ، له
دوی لیفه یه کی نه ستورو گرم دهگرا تا په خویدا دات ولنی
بنوی ، وهختی خوی چوند لاشه یه کی سهله و تاریکی گرتبووه
نامیز ، له ووه نهی دهویرا ریگا به هیچ تیریک نه ددها
به ری که وی ، تا نه که ویته باریکی نارحته تی و ناخوشی یه کی
هه میشه یی یهوه ، ساتی له گال خویدا .. ته نها بو خوی که وته
دووان :

دهموو له باریکی خوشمدان ، به بوته ی منهوه
حه وانه ویمان لی براوه لی پچراوه ، هر منم خه می کوزو
که لینی جیهانم هه لگرتووه ، بوته حه ویمهوه ؟ بو ماوه یه کی که م
پوخسه تیان لی نه خوازم ؟ چی پووده دا ؟ بلنی دوی
نووستم نه وانیش ماندو بوونی له سه رشانیان بداته شه قه ی
بال ؟ سهیره .. بوهر من به ته نها ماومه ته وه ؟ .

دهستی کردهوه به پیاسه کردن ، چاوی به دهور به ری
خویدا دهگیراو سه رهه شتی نه وانی تری نه کرد ، هر
به رده وام بووو ، به له ش قورسی یه که وه ده پویی و چرکه چرکی
ده کرد ، ناره زووی لی بوو له که رمیانیکی تر بگه ری و ماوه یه ک
تیایدا بله وهریت .

که یشته میرگیکی ترو خوی لی وهردا ، که وته وه
مه له کردن .. نه مجاره یان دلکی تر هات به میوانی ، به رگیکی
نوی ی پوشی و نهختی خوی بوخته کردهوه ، خوشی نه یه ده زانی
نهو پیواره له کوپوه کیش بووهو له کوپوه تیری هاویژ توته
ماله کی .. خوی به که م ته من و نه زوک ده زانی ، چوند
په ندیکی بو چریکاندو کله که کی له شی بو کردهوه به فر ،
کله کردنی به دهرمانی داده نا که له بن گویمه وه بلند ده بی .

زوری نه برد .. گریکی بوکرایه وه هاته وه قولبه ،
چه شنی شخارته یه کی به تین په نجه کانی ده تلوقاند ، ده ی
وووست خوی بزگار کاو ده ربازی ، به لام نه بووو .. مونه که
سه ره نوی دهستی خستوته قورقور اگی و ده یه وی زه فوری
هی به ریت و بیکاته چنگی هلم ، له م گیزاوه دابوو .. له پیر
وه خه به رهات و راهری ، دهستیکی ناسک و له سه رخوی
هینایه وه به ملیداو له پاشاندا ووتی :

«سهیره خونوو ستبووم ! نای !! بهس نه بوو راست نه بوو ،
خوا به خیری بگیری ...» .

2 - وه زبوون :

نا ... نایخوم ، تا هه ست به خوی بکات نه من کیم ، خو
ده شزائم پیشی خوشه و دلی ده کرپته وه ، به لام نهو خورمایه ی
نهو ده یخوات ناوکه که ی واله ژیر پیمدا .. وه پزی ده که م ،
هاوپی یه تی من و نه ویان نه وتووه ، وه کو بلنی ناگرو ناو چون
پیکه وه ده ژین و چون ده ست ده خه نه مل یه کتر ؟ ، ده زانم
نیازی چی یه .. ده یه وی بمکاته هاوسه ری خوی ، بلنی ته مای
وابی ؟ بلنی به گلپیکی سه دی دلی خویم هی بزانی ؟ .. به لام
نا .. نه وانه بو تاریکی باشن و دلیان ته سکه وه هه ست به
بیزار بوون ناکن .

خوی راته کاندو پریکی ناسک و سهی خوی راته کاندو
ده روهه ، دهستی خسته نیوان داره کان و له دوی هه لی
ده گرا ، وه کو بلنی ده یه وی خوی له و خه مه بزگار کا ، به گور
خوی پیا ده مالو پیایدا هه لده سوو ، پاله په ستوی ده خسته
سه ری .. بزگار بوون دلکی نوی دروست ده کات ، هه رده بی
نهو راستی یه تی بگم و ، له بنج و بناوانیانه وه بکوله وه ، زور
باشه ، واکردی یه وه ، ناو داده نی ، په ردا خیکی په نگا و په نگی
په سوو ، دان و گنم ، وورده نان .. به لام هیچیان کللی نین بو
ده روونم تابیکه نه وه ، تو بلنی کاتی وه پزبوو که نایخوم وازم
لی ببینی ؟ ، نانا .. نه وه له یه نا که م ، دوی م لم هه لده کیشی و
په رکه گانم ده گروی ، له بیری چوو ، به راست .. وانه لئی ! .

نووسینی : نارون تاملی

وهرگیرانی احمد محمد اسماعیل

چوار سال ، ریک چوار سالی پرته شکه نجه ، بی چپاوازی خوینی نم جیهانه رزا .. له به هاری چواره مین سالدا بوو شه ویکیان «آننا دو موکوسی» جوانکیله ، وه کوشه وانی رابوردوی له خوا پاراپیه وه وله سر نوینه که ی راکشا .

که خه و بردی به وه ، خه ونیکی بینی .. له خه ونه که یدا مه لیکه ره شی قه ترانی گه وره هات وله لای راستی ماله که یاندا نشته وه .

- نه ی مه له ره شه جوانه که له کوپوه دینی ؟

- له دووره وه هاتوم نه ی آننا دو موکوسی نازدار .

- چی هه والیکت بی به مه له ره شه گه وره که ؟

- هه والی ویرانی شارو دینی نیشتمان و مژده ی گه رانه وه ی سر بازه لاهه کانم بی به ..

- له خوم وای ، ده باسی خوشه ویسته که م بوبکه ... بینیت .. مه له ره شه گه وره که بینیت ؟

مه له که داچه له کاو نه مه ی به آننا جوانکیله که گوت :

- توت ماشای رهنم بکه «آننا» ی نازدار .

- وا له به رچاومی و ده تبینم نه ی مه له ره شه جوانه که ده تبینم .

مه له که باله کانی دابه یه کاو له کاتی فریننی دا ناوای گوت :

- هه والی مردنی لاهه کان رهش دایگیر ساندوم جاران پهک چوپری شیر و ابوم .. مهینه تی نم دونیا به رهش هه لیگر ساندوم .

نه مه به سه رهاتی خه ونه که ی آننا دو موکوسی نازدار بوو ...

بو به یانی به که ی به رله وه ی شه به ق بدا ، چوه سه سر بیبری ناوه که ، به چاو تروکاندنیک ههوت دوله که ناوی هه لکیشا . نینجا به دم گورانیه وه رومه تی به مه بی شوری ، دوو ، به ی سه ر سنگی به فریننی شوشه ، دواچار له ته وقی سه ریه وه تا په نجه ی بی ناوی پیدا کرد .

- نیازی کام لات هه یه ، وا خوت ناماده ده که ی کچه شیرینه که م ؟

له قسه که ی ته وا ونه بوو گوپیکی تووند تری نایه پیشی ، هه روه که له ژیریه وه سپرینیکی جیر پالی پیوه بینی . تاهیزی تیابوو دایه شه قه ی بال و پرووی له بلندی ناسمان کرد .

3 - قابلوپهک :

هه ر که خوت ده کرد به ژوردا یه کسه ر نهوت ده بینی ، به تنها له دیواریکم ، کوندا هه لواسرابوو ، په ته که ی ژوردر سهری زوری نه مابوو بقرتی ، هینده مابوو ته پ و تیزی نه و ناوه ی هه ل مژی بوو ، بزماره که ی ژوردر سهری ژهنگی هه ل هینابووو که وتبوه له قه له ق ، دلی به خویدا ده هاته وه ، هه مور شه وی تادرنهنگ هه ر به روشنی ده مایه وه ، بواری نووستنی نه بوو ، قاچه کانی سر بوو بوون و به هیوابوو ته نها جاریک دهستی به سه ریاندا بهینتی وه ک موگناتیسینی دهست کرد نیش و نازاره کانیان لی بینیته ده ری ..

له ژیریه وه کابرایه کی سمیل نه ستوردر گرژو مون خوی خه ریک کردبوو ، هه مور شه وی فقیله که ی داده گیر ساندو دووکه له ره شه که ی ده کرد به گز لووتیدا ، هینده ی تر نه و دووکه له بی پیزی کردبوو و ناره هه تی ده کرد ، کابرای ژیر قاچه کانیشی هه ر ده ی نووسی و ده ی نووسی به وه ، ده ت ووت له دووی شتی ده گه راو ده سوورا ، جارچاره وازت لی بهینایه بی له قه یه کی ده مالی به سه ری داو ماتی نه کرد ، به لام قاچی نه ده گه یشتی و هه ر به و شیوه یه نازاری ده چیژت .

دوای ماوه یه که له دووکه لی فقیله که داپراو زوو شه وی لی ده نیشست ، له دووکه ل پرگسارم بوو ، ماوه ته وه سه ر نوی کردنه وه م ، به لام کی نویم کاته وه ؟ نه و .. ! خوی ناتوانی بوشته بکات ، دیت به لای منه وه ؟ .

به دم قسه کردنه وه سه ریکی شوپر کرده وه که سی نه بینی ، هه مور به به تالی مابونه وه ، زیاله جاران ته نه اتربوو ، نه و پرشنکه ی له خواریه وه سیبه ریکی بو دروست ده کرد نه ویش نه ما ، ته نه اتربوو ، له وه ته ی کابرای خوارووی کوچیکی بی ناوونیشانی کردوو ، نه ویش نارامی لی پراوه ، نه و گیانه ی له به ریشیدا بوو ، نه ویش پویشست ، تاوه که دوور سه فه ریکی بی گه رانه وه ی کرد ، ته نه اتربوو ! ..

بابه رو پیشتر ههنگو بینی کاروانی پی شه ده بی کوردی ره سه نمن ... بو پیشه وه